

Saukko

Eräänä kesäpäivänä loikkasin Vispilään ja seilasin Korkeasaareen. Helteisessä eläintarhassa valitsi unelias tunnelma. Sivuuutin ripeästi leijonat ja tiikerit kiiruhtaakseni saukkojen luokse. Saukothan ovat hilpeitä veijareita, ne vipeltävät kivikossa, solahtavat uimaan ja pujahtavat koppinsa suuaukosta. Ne uivat selällään ja jahtaavat häntäänsä. Niille on luonteenomaista kiemurrella vedessä. Kun niille tuodaan silakoita, ne ottavat siitä ilon irti.

Harmi vaan, ettei niiden kotikonnuilla näkynyt ketään. Kiertelin pleksiaidan viertä ja tiirailin niiden reviiiriä, mutta ei vilahdustakaan. Päätin kuitenkin olla murehtimatta ja nauttia sen sijaan viereisessä ulkoilmakahvilassa kupposellisen. Terassi olikin tyhjä, joten ei tarvinnut jonottaa ollenkaan. Tutkailin kiskan lasi-ikkunan läpi, josko ottaisın kahvin oheen vielä kastettavaakin, kun huomasin henkilökunnan edustajan saapuvan putiikin takahuoneesta. Myyjä oli ihmeen pienikokoinen, niin pieni että se joutui kiipeämään jakkaralle ylettyäkseen myyntitiskille.

– Mitäs laitetaan? vaaleaan essuun sonnustautunut kahvilanpitäjä sanoi niin että sen pitkät viiksikarvat värähtivät.

– Kahvi ja munkki, kiitos.

– Se tekee neljä euroa.

Palvelu oli ripeää, kaikki hoitui yhdessä vilauksessa.

Menin lähimpään pöytään. Kahvilanpitäjä tuli takaovesta ulos ja alkoi siivota edellisten asiakkaiden jälkiä. Se loikki pöydillä. Lapsilta jääneet pullanpalat se pisti poskeensa ja nuoli jätskipaperit.

– Anteeksi nyt, sanoin. – Mutta eikös sinun pitäisi olla tuolla saukkoaltaassa?

– No joo, se myönsi. – Mutta nyky maailmassa on mahdoton enää paneutua kovin syvällisesti mihinkään. On tehtävä montaa hommaa jos meinaa pärjätä.

– Ymmärrän.

– Kävijämäärät ovat vähentyneet, joten irtisanomisten välttämiseksi työnkuvia on pitänyt tarkistaa. Iltapäivisin olen tuolla lippukassalla ja päivän päätteeksi siivoilen vielä käytäviä.

Ei ihme, etten ollut enää pitkiin aikoihin nähnyt saukkoja aitauksessaan. Prekarisaatio oli ulottanut lonkeronsa tännekin.

Päivä meni mukavasti. Lopulta tuli aika kiiruhuttaa siipirasalukseen ja lähteä kotimatalle. Meri oli tyyni, mutta paatti kaarteli kummasti. Astelin keulapakalle saadakseni näköyhteyden kapteeniin ja huutaakseni pari valittua sanaa meripahoinvointia aiheuttavasta kiemurmelusta.

Tuttu viiksivalluhan se siellä ruorin takana seisoi kipparinlakki päässä ja piippu suupielessä.

Juhani Känkänen